

virkelig gør nogen Nytte. Mindretallet kan ikke tro, at Flertallet virkelig skulde have Ret i, som det skriver i Betænkningen, at den Omstændighed, at man giver Distriktscheferne en betydelig Myndighed og en kontormæssigt og teknisk uddannet Medhjælp, skulde medføre, at der blev en Decentralisation nedefter, som det hedder. Jeg ved ikke, om man kan tale om Decentralisation opefter, men hvis man kan det, kunde jeg fristes til at sige, at netop den Omstændighed, at man faar en ny Instans, en Distriktschef med et Kontor, snarest vil føre til en Decentralisation opefter, for saa vidt som baade Chefen og Kontoret, ret naturligt vil mene, at naar der er Sager, der skal afgøres, er det selvfølgelig dem, der skal have Sagerne til Behandling og antagelig til Afgørelse, medmindre de da skal endnu højere op. At et saadant nyt Kontor, som skal manifestere Nødvendigheden af, at det er blevet oprettet, skulde begynde med at sige: Nu er det vor Opgave at sørge for, at Afgørelserne skal træffes ude i de mindre Kredse, ude i Sektionerne, at Distriktscheferne skulde sige til Personalet, at dets vigtigste Opgave er, at det ikke faar noget at bestille, men at sørge for, at Afgørelserne saa vidt muligt træffes ude hos Sektionerne, det kan Mindretallet ikke tro. Mindretallet tror tværtimod, at den Omstændighed, at man laver nye Instanser med det fornødne tekniske og kontoruddannede Personale, netop vil føre til, at Decentralisationen ikke kommer længere end til disse nye Distriktschefer.

Der tales baade i Statsbaneudvalgets og i Flertallets Betænkning og for Resten ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at det, det gælder om, er at faa en hel Del Afgørelser lagt ud til Underinstanserne, og at det har vist sig, at der er for ringe Samarbejde mellem dem, der staar ude i Kredsene eller, som de nu skal hedde, Sektionerne. Det skal jeg ikke sige noget imod. Det er nødvendigt, at der er et godt Samarbejde mellem Trafikafdelingen og Baneafdelingen — og da for Resten ogsaa Maskinafdelingen. Det er muligt, at dette Samarbejde er for ringe; det siger Statsbaneudvalget, og det er en stor Autoritet, hvis Competence til at sige det jeg ikke tør bestride. Men hvis det er rigtigt, at der er et for ringe Samarbejde, og at Forholdet altsaa er det, at det sker for tidt, at en Sag ude fra en af Kredsene — vi har nu 5 Kredse — f. Eks. fra Baneafdelingen, en Sag, som f. Eks. ogsaa berører Trafikafdelingen, vandrer

ude fra vedkommende Kreds, fra den paagældende Banebestyrer, som staar i Spidsen for Kredsen, ind til Generaldirektionen og tilbage til vedkommende Bestyrer for Trafikafdelingen i Kredsen, altsaa Trafikbestyreren — hvis det sker for tidt, hvad jeg ikke tør bestride, thi det siger Jernbaneudvalget, hvorledes vil Forholdet saa blive efter den nye Ordning? Efter den bliver Forholdet, at nøjagtig den samme Vandring maa foretages: fra en Sektionsleder, en Sektionsbestyrer, vil Sagen saaga, ikke op til Generaldirektionen, men til Distriktskontoret. Men da vort Postvæsen er saa veludviklet, som det er, kan den Tid, det tager at faa en Sag fra Aarhus eller fra et Sted i Jylland til København i Stedet for at faa den afgjort i Aarhus eller i Struer, ikke spille nogen stor Rolle; men kommer der en Sag, man ikke kan enes om, som man ikke kan faa afgjort ude paa Liniën, om jeg maa bruge det Udtryk, og som derfor skal spadsere Vejen fra Baneafdelingen omkring ad Generaldirektionen og tilbage til Trafikafdelingen igen, saa faar den den samme Vandring som tidligere; der bliver blot den Forskel, at det bliver ikke den store Generaldirektion, Sagerne skal sendes til, men den lille Generaldirektion, som i Virkeligheden skal dannes i hvert Distrikt. Jeg tror, at der bliver nøjagtig det samme Antal Skrivelser og det samme Antal Indberetninger, enten Sagerne skal til den store Generaldirektion, eller de kun skal til Distriktskontoret, det, jeg vil kalde den lille Generaldirektion. Ja, Fristelsen til at lave mange Indberetninger er vel endog større, naar der bliver en Melleminstans. Og klart er det, at alle Sager, som ikke bliver afgjort paa Distriktskontoret, enten fordi det ikke har Myndighed til det, eller fordi det ikke ønsker at gøre det, alle de Sager skal selvfølgelig fra Distriktskontoret til Generaldirektionen, fra den lille Generaldirektion ind til den store Generaldirektion, og naar de saa er afgjorte, skal de igen gennem Distriktskontoret eller Generaldirektionen for at komme ud til den paagældende Sektionsleder, Trafik-, Bane- eller Maskinchef, hvad de nu maatte hedde.

Mindretallet har den Opfattelse, at det er et noget farligt Eksperiment at indføre denne Melleminstans eller disse mindst 3 smaa Generaldirektioner; thi det bliver i Virkeligheden Generaldirektioner, der hver for sig skal kunne træffe Afgørelse i en Del Sager, og som derfor ogsaa hver for sig maa have samme sag- og fagkyn-